

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
БЛАГОСЛОВЕНОТО ЗЪРНО

chitanka.info

Като се наведе предъ олтаря и почна да струва поклони, баба Мърморанка видѣ въ пукнатината на старата икона, тъкмо подъ крака на Йоана Кръстителя, едно житено зърно. Бабичката го изкара съ една топлийка и го стисна въ шъпата си. Подиръ литургия богомолката се прибра вкжщи и зарови зърното въ градинката до прозореца. Сетне донесе едно менче вода и го полѣ.

— Кой знае! Може пъкъ въ туй зърно да ни е късметътъ.

Бутна вратата. Влѣзе вкжщи. На одъра лежеше дѣдо Мърморанъ. Щомъ видѣ стопанката си, той рече:

— Добре че се върна да ме обърнешъ на дѣсната страна, защото ме заболѣха кокалитѣ отъ лежене все на лѣвата.

— Я ставай да ядеме! — викна баба Мърморанка.

— Какво ще ядеме?

— Каквото далъ Господъ, — отвърна бабичката и сипа въ една паница малко чорбица — гола водица.

Дѣдо Мърморанъ погледна паницата накриво и запѣ: „Ахъ, сждбо, сждбо, тѣй ли си решила?“ Ела поне махни тая муха, която се мжчи да влѣзе въ носа ми! — помоли се нападнатиятъ старецъ.

Баба Мърморанка грабна кърпата и подгони мухитѣ. Тѣй мина деньтъ. На другата сутринъ шѣтливата бабичка стана рано и взе метлата. Когато влѣзе въ градинката — що да види? — Житното зърно поникнало и отишло да се не види нагоре къмъ небето. Бавно се поклащаха най-долнитѣ пожълтѣли вече листа на високия стрѣкъ.

— Бре! — плесна ржце баба Мърморанка и събуди дѣда Мърморана.

— Излѣзъ, старо, да видишъ какво е чудо станало!

Дѣдо Мърморанъ се надигна, разгледа презъ прозореца житния класъ и се почеса по тила. Излѣзе навънъ.

— Какво да го правиме? — попита бабичката.

— Отрежи го съ сѣрпа, и като падне класътъ, прибери му зърната. Тоя житенъ стрѣкъ навѣрно има класъ като топола.

— Ами ако класътъ падне въ нѣкоя чужда земя? Ами ако падне въ морето?

— Тогава прави го каквото щѣшъ, само не ме карай да мисля, защото съмъ много уморенъ. Днесъ искамъ да си полегна.

Баба Мърморанка се размърмора.

— Ти си, — викна тя, — най-мързеливият човѣкъ на свѣта. Иде ми да се прѣждосамъ отъ тебе, но кжде да ида? — и погледна нагоре.

Товава се досѣти, че може да иде до небето и безъ да мисли много обхвана съ ржце житния стрѣкъ и почна да се катери като котка. Завчасъ се загуби въ облацитѣ. Дѣдо Мърморанъ дълго гледа следъ нея.

— Какъ не те домързѣ да се качишъ тѣй високо! — рече той и се изтегна на затоплената трева, до коренитѣ на житния стрѣкъ.

Горе на небето предъ запѣхтѣната бабичка се изправи единъ арахангелъ съ огненъ мечъ.

— Защо си дошла? — попита той.

— Дойдохъ да си пожъна житния класъ.

— Твоятъ житенъ класъ е зеленъ.

— Ами, — попита любопитната бабичка, — какъ тѣй, само за една нощъ житниятъ стрѣкъ порастна до небето?

— Нима не знаешъ? — отвърна арахангелътъ и прибра огнения си ножъ въ ножницата. — Зърното, което намѣри въ черква, е благословено. Преди сто години, когато дигнаха черквата, въ олтаря служеше единъ праведенъ свещеникъ. При освещаването той донесе една паница жито и го прѣсна надъ главитѣ на богомолцитѣ. „Както се прѣска туй жито, — викна той, — тѣй да се прѣска правдата по свѣта, и да поникнатъ отъ нея класове до небето“. Подиръ литургията въ черквата влѣзоха роякъ кокошки и изкълваха всичкитѣ зърна. Остана само онова, което ти намѣри.

— Ами много ли е голѣмъ класътъ? — попита баба Мърморанка.

— Цѣлата райска градина е засѣнчилъ.

Бабичката се зарадва и седна предъ райската врата.

— Ще почакамъ малко, — рече тя.

— До кога?

— Докато ми узрѣе класътъ, че да си го пожъна.

— Наместо да чакашъ — поискай нѣщо отъ Бога. Той е милостивъ и ще ти даде всичко каквото пожелаешъ.

— Какво да пожелаая?

— Твоя работа, каквото щешъ пожелаай.

— Боже, какво да поискамъ? — напѣна бабешкия си умъ Мърморанка и, като не можа да измисли нищо, спусна се надолу по житния стрѣкъ, да попита дѣда Мърморана.

— Какъ тъй нищо не си измислила? — ядоса се гладниятъ дѣдо Мърморанъ, — по-скоро иди да поискашъ хлѣбъ. Много хлѣбъ. Цѣлата кжща да бжде пълна съ хлѣбъ!

Баба Мърморанка се покатери пакъ на небето и каза на арахангела какво искатъ съ дѣда Мърморана. Арахангелътъ взе телефона, предаде молбата и викна:

— Сега по-скоро слизай, защото не ти е тука мѣстото! Ти си още жива.

Баба Мърморанка слѣзе и що да види: цѣлата кжща пълна съ хлѣбъ. Полицитѣ накамарени, въ пещъта — хлѣбове, на одъра — пакъ хлѣбове. Кждето погледнешъ — все хлѣбове. А дѣдо Мърморанъ лежи превитъ срѣдъ кжщи. Коремътъ му опира до тавана. Налапалъ се старецътъ.

Мина една недѣля време. Дѣдо Мърморанъ рече на баба Мърморанка:

— Хайде, иди още веднажъ на небето. Ти си добре съ дѣда Господа. Ще му поискашъ имане. Не можеме ние тука да живѣемъ само съ единъ хлѣбъ. Трѣбва ни имотъ, трѣбва ни злато.

Подиръ единъ часъ баба Мърморанка се изправи предъ арахангела.

— Моля ти се, арахангеле, — рече тя, — вземи пакъ телефона и кажи на дѣда Господа, че искаме да ни даде имане, много имане.

Арахангелътъ се намръщи, но предаде и втората молба на бабичката по телефона. Когато слѣзе на земята, тя не намѣри грохналата си кжщурка, а видѣ единъ градъ съ чисти бѣли улици, високи фабрични комини, зелени градини. Хиляди автомобили сновѣха по улицитѣ.

— Чии сж тѣзи автомобили? — попита баба Мърморанка постовия стражаръ.

— На господинъ Мърморанъ.

— А фабрицитѣ?

— На господинъ Мърморанъ.

— А кжде живѣе господарътъ?

— Въ оня стѣкленъ дворецъ.

Запжти се бабичката къмъ двореца, но двамина прислужници я спрѣха предъ желѣзната врата.

— Входътъ е забраненъ! — извикаха тѣ.

— Какъ тѣй? Азъ съмъ баба Мърморанка.

— Нѣма какво да мърморишъ. Хайде отивай си, че ще те прегази автомобилa на господаря!

Въ туй време отъ двора излѣзе единъ огроменъ синъ автомобилъ. Въ него седѣше дѣдо Мърморанъ. Съ цилиндъръ, бѣли ржавици и пура въ устата.

— Дѣдо Мърморане, — извика бабичката, — ти ли си?

— Не съмъ азъ, — погледна я отъ високо старецътъ. — Не те познавамъ, дрипава бабичко! Карай! — заповѣда той на шофьора и автомобилътъ полетѣ.

Баба Мърморанка въздъхна и се покачи отново на небето.

— Защо идешъ пакъ? — попита я архангелътъ.

— Гладна съмъ. Дойдохъ да си прибера житцето.

— Житцето го изкълваха птицитѣ небесни, — рече архангелътъ и като драсна една клечка кибритъ запали житения стрѣкъ. Стѣлбата на баба Мърморанка запрѣщѣ и бързо изгорѣ. Въ сжщия мигъ чудниятъ градъ Мърморанъ се превърна на прахъ и вѣтърътъ го разнесе надъ равнината. Дѣдо Мърморанъ се намѣри пакъ подъ стрѣхата на своята грохнала кжщурка.

— Какъ ще слѣза пакъ долу? — попита баба Мърморанка, която видѣ какво се случи.

— Ти си праведна душа и ще останешъ тука въ рая.

— А дѣдо Мърморанъ?

— Да върви при дяволитѣ!

— Ами кой ще му вари чорбица и кой ще го пази отъ мухитѣ? — завайка се бабичката. — Моля ти се, пустни ме пакъ долу!

— Чудни сж тия жени, — продума архангелътъ и намѣсти баба Мърморанка въ една кошница. Следъ това върза дръжката на кошницата съ една дълга копринена връвъ и я спушна долу на земята.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.